

อาณาจักร

อาเซียน

ก้าวทันอาเซียน กับข้อมูล
10 ประเทศสมาชิก อาเซียน +3, +6
รายละเอียด 8 อาชีพอิสระ
พร้อมภาษาของแต่ละประเทศ

สำนักพิมพ์ **เพชรประกาย**

อาณาจักรอาเซียน

ราคา 295 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

สุทัศน์ - ศิริทรัพย์ สังคะพันธ์

อาณาจักรอาเซียน. -- กรุงเทพฯ : เพชรประกาย, 2557.

640 หน้า.

1. ประชาคมอาเซียน ภาษากับการศึกษา -- เอเชียตะวันออกเฉียงใต้. I. ชื่อเรื่อง.
495.9048

ISBN 978-616-344-323-6

ที่ปรึกษากฎหมาย	วิสุทธ์ ตรังคสมบัติ, น.บ., นศ.ม.
บรรณาธิการบริหาร	ชรอใจ คันธพรสิริ
บรรณาธิการต้นฉบับ	สุทัศน์ สังคะพันธ์
บรรณาธิการ	สุจินตนา สีสีสุก
กองบรรณาธิการ	ดลยา เจริญรัชตพันธุ์ สิริพันธุ์ ศรีอรุณศักดิ์ อังสนา ปรีक्षा มรุรส เหมือนพลอย
พิสูจน์อักษร	วิลัย เกษทองมา
ออกแบบปก	ณัฐภัทร ภัทรพิทักษ์
ศิลปกรรม	

© ได้รับการอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๔๔
ห้ามลอกเลียนส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิเช่นนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ เพชรประกาย

บริษัท เพชรประกาย จำกัด

8 อาคารเพชรประกาย ถนนรามอินทรา

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2917 9955 # 302 โทรสาร 0 2917 9571

Homepage : <http://www.phetpraguay.com>

พิมพ์ที่

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิก จำกัด

520-530 ซอยเพชรเกษม 4 ถนนเพชรเกษม

แขวงท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ 10600

จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีเ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

SE-EDUCATION PUBLIC COMPANY LIMITED

อาคารทีซีไอเอฟทาวเวอร์ ชั้น 19 เลขที่ 1858/87-90

ถนนบางนา-ตราด แขวงบางนา เขตบางนา

กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0 2739 8000

โทรสาร 0 2739 8609

Homepage : <http://www.se-ed.com>

หากคุณผู้อ่านพบว่าหนังสือของสำนักพิมพ์เล่มใดที่ไม่ได้มาตรฐาน หน้าสลับ หน้าขาดหาย หรือข้อความบางส่วนในหน้าขาดหายไป ทางสำนักพิมพ์ยินดีเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ ให้แก่ผู้อ่านเพื่อเป็นการชดเชยในความผิดพลาดสามารถติดต่อขอเปลี่ยนหนังสือ โดยส่งหนังสือเล่มที่มีปัญหา กลับมาตามที่อยู่สำนักพิมพ์

คำนำนักเขียน

วันที่ 31 ธันวาคม 2558 : 31 December 2015 ชาติสมาชิกอาเซียนจะถูกขับเคลื่อนอย่างหนักหน่วงและรุนแรงมากขึ้นในทุกๆ มิติ และจะส่งผลต่อภาพอนาคตภาพของประเทศต่างๆ ที่เป็นสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ โดยภาพเป้าหมายอาเซียนที่ตั้งไว้คือการเป็นประชาคมที่เป็นหนึ่งในเดียวในด้านเศรษฐกิจสังคม การเมืองและสังคม เช่นเดียวกับรูปแบบของการรวมตัวในภูมิภาคอื่นๆ นั้นนับเป็นเป้าหมายในภาพรวมๆ แต่ในรายละเอียดภาพอนาคตของประชาคมอาเซียนจะเป็นอย่างไรนั้นนับเป็นสิ่งที่ยังคาดการณ์ได้ยาก เพราะแต่ละมุมมองของแต่ละประเทศก็ต้องการให้อาเซียนเป็นไปต่างๆ กัน ตั้งแต่ภาพอนาคตอาเซียนที่เป็นการรวมตัวกันแบบเหนียวแน่นจนเกิดเป็นรัฐอาเซียนใหม่เช่นเดียวกับสหภาพยุโรป ไปจนถึงภาพการรวมตัวเพียงแค่สัญลักษณ์เพื่อการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ที่สมาชิกแต่ละชาติพึงหาได้ ถึงแม้ต้นแบบที่เป็นความคาดหวังไว้ให้เป็นประชาคมแห่งการพึ่งพาที่สมบูรณ์ แต่อุปสรรคปัญหาที่คืออาเซียนมีลักษณะเฉพาะทั้งความเชื่อ โครงสร้างการปฏิบัติ ความรับผิดชอบ และค่านิยมไม่เหมือนภูมิภาคใดในโลกจนได้รับคำจำกัดความว่าเป็นลักษณะวิถีแห่งอาเซียน (The ASEAN Way) นอกจากนี้อาเซียนยังได้ร่วมกันจัดทำกฎหมายของประชาคมคือกฎบัตรอาเซียนไว้เพื่อประกันการเป็นประชาคมอาเซียนซึ่งนับว่าจะเป็นการรอบและแรงบังคับให้ประเทศสมาชิกต้องยึดและปฏิบัติตาม และจะเป็นรัฐธรรมนูญ (ASEAN Charter) แห่งความตั้งใจของอาเซียน

Are you ready? คุณพร้อมหรือยัง.....ที่จะก้าวเข้าสู่การเป็น
ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community)

อาเซียน คือ สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
(Association of Southeast Asian Nations หรือ ASEAN) โดยการจัดตั้ง
ในครั้งแรกมีจุดประสงค์เพื่อส่งเสริมและร่วมมือในเรื่องสันติภาพความมั่นคง
เศรษฐกิจองค์ความรู้ สังคมวัฒนธรรม บนพื้นฐานความเท่าเทียมกันและ
ผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิก โดยอาเซียนได้ก่อตั้งขึ้นโดย
ปฏิญญากรุงเทพ (Bangkok Declaration) เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510
โดยมีผู้ร่วมก่อตั้ง 5 ประเทศคือ

1. ไทย โดย พันเอก (พิเศษ) ถนัด คอมันตร์ (รัฐมนตรีต่างประเทศ)
2. สิงคโปร์ โดย นายเอส ราชารัตนัม (รัฐมนตรีต่างประเทศ)
3. มาเลเซีย โดย ตุน อับดุล ราซัค บิน ฮุสเซน (รองนายกรัฐมนตรี
รัฐมนตรีกลาโหมและรัฐมนตรีกระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ)
4. ฟิลิปปินส์ โดย นายนาซิโซ รามอส (รัฐมนตรีต่างประเทศ)
5. อินโดนีเซีย โดย นายอาดัม มาลิก (รัฐมนตรีต่างประเทศ)

ต่อมาได้มีประเทศต่างๆ เข้าร่วมเป็นสมาชิกเพิ่มเติม คือ 8 มกราคม
2527 บรูไนดารุสซาลาม 28 กรกฎาคม 2538 เวียดนาม 23 กรกฎาคม
2540 สปป.ลาว และ พม่า 30 เมษายน 2542 กัมพูชา ให้ปัจจุบันมีสมาชิก
อาเซียนทั้งหมด 10 ประเทศ

คำขวัญอาเซียน คือ หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม
(One Vision, One Identity, One Community)

สัญลักษณ์อาเซียน

รูปวงข้าวสีเหลืองบนพื้นสีแดงล้อมรอบด้วยวงกลมสีขาวและสีน้ำเงิน วงข้าว 10 ต้น มีดรรชนีไว้ หมายถึง ประเทศสมาชิกรวมกันเพื่อมิตรภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พื้นที่ยี่สิบ สีแดง สีขาว และสีน้ำเงิน ซึ่งแสดงถึงความเป็นเอกภาพ มีตัวอักษรคำว่า “asean” สีน้ำเงิน อยู่ใต้ภาพวงข้าวอันแสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะทำงานร่วมกันเพื่อความมั่นคง สันติภาพ เอกภาพ และความก้าวหน้าของประเทศสมาชิกอาเซียน

สีน้ำเงิน หมายถึง สันติภาพและความมั่นคง

สีแดง หมายถึง ความกล้าหาญ และความก้าวหน้า

สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์

สีเหลือง หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง

อาเซียน รวมตัวกันเพื่อความร่วมมือกันทางการเมือง ความมั่นคง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม และได้มีการพัฒนาการเรื่อยมา จนถึงขณะนี้เรามีกฎบัตรอาเซียน (ธรรมนูญอาเซียน หรือ ASEAN Charter) ซึ่งเป็นเสมือนแนวทางการดำเนินงานที่จะนำไปสู่การเป็นประชาคมอาเซียนซึ่งประกอบด้วย 3 เสาหลัก คือ

1. ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political Security Community : APSC)

2. ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community

: AEC)

3. ประชาคมสังคมและวัฒนธรรม (ASEAN Socio-cultural Community : ASCC)

ซึ่งทั้งหมดนี้ก็มีพัฒนาการไปด้วยกัน โดยเหตุที่คนส่วนใหญ่มักจะพูดถึงแต่ AEC ซึ่งก็คือด้านเศรษฐกิจหรือประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนคงเป็นเพราะว่าเรื่องเศรษฐกิจเป็นเรื่องที่ดูจะจับต้องได้มากกว่าเรื่องอื่นๆ อีกทั้งในการขับเคลื่อนส่วนใหญ่แล้วที่มักจะก้าวไปเร็วกว่าส่วนอื่นๆ ก็คือภาคธุรกิจ ดังนั้น คนอาจจะรับรู้เรื่อง AEC มากกว่ามิติความร่วมมืออื่นๆ ของอาเซียน

อย่างไรก็ดี ความร่วมมือทั้ง 3 เสาหลักของอาเซียนก็มีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้น เพราะการสร้างประชาคมอาเซียนย่อมหมายถึงการร่วมมือและหลอมรวมกันในทุกมิติ และแต่ละมิติก็ล้วนมีความสำคัญและส่งเสริมซึ่งกันและกัน เราคงไม่อาจผลักดันความร่วมมือทางเศรษฐกิจได้หากปราศจากความมั่นคงทางการเมือง หรือความเข้าใจกันของคนในอาเซียน

ขณะนี้มีความเข้าใจคลาดเคลื่อน เรื่องการเปิดเสรีแรงงานในอาเซียนจะทำได้อย่างอิสระ ประเภที่ว่าข้ามฝั่งโขงไปก็หางานทำได้เลย ข้อเท็จจริงไม่ได้เป็นถึงขนาดนั้น เพราะการเปิดเสรีด้านแรงงานที่อาเซียนได้เจรจากันครอบคลุมเฉพาะในส่วนองแรงงานมีฝีมือ ขณะนี้อาเซียนได้จัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมในคุณสมบัติวิชาชีพเพียง 7 สาขา คือ แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล นักบัญชี วิศวกร สถาปนิก และช่างสำรวจ แต่การที่แรงงานมีฝีมือใน 8 สาขาดังว่าจะเข้ามาทำงานในประเทศต่างๆ ในอาเซียนได้ จะต้องทำตามขั้นตอนและกฎระเบียบภายในประเทศต่างๆ อยู่ดี เช่น ถ้าจะมาทำงานในไทยก็ต้องผ่านการสอบใบประกอบวิชาชีพ หรือผ่านขั้นตอนการประเมินตามเงื่อนไขภายใต้การ

กำกับดูแลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของไทยเสียก่อน

อย่างไรก็ตาม ในส่วนของแรงงานไร้ฝีมือไม่อยู่ในขอบเขตของการเปิดเสรีด้านบริการอาเซียน ดังนั้นการเปิดเสรีเป็นคนละส่วนกับปัญหาแรงงานต่างด้าวทั่วไป รวมถึงแรงงานต่างด้าวที่ลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย ซึ่งในส่วนนั้น ประเทศไทยได้ร่วมมือกับรัฐบาลประเทศเพื่อนบ้านเพื่อแก้ไขปัญหาและจัดระเบียบ

เมื่อไม่นานมานี้มีการสอบถามความตระหนักของประชาชนใน 10 ประเทศสมาชิกเกี่ยวกับอาเซียน ปรากฏว่าไทยอยู่ในอันดับท้ายๆ ขณะที่ประเทศสมาชิกใหม่ของอาเซียน (CLMV) อย่าง ลาว กัมพูชา เมียนมาร์ และเวียดนาม กลับรู้จักและเห็นความสำคัญของอาเซียน มากกว่า เพราะเขาติดตามข่าวสารเกี่ยวกับประเทศไทย ซื้อสินค้าไทย ดูละครไทย และเรียนรู้ภาษาไทยกันมากขึ้น คนไทยเป็นคนเก่ง มีจุดแข็ง และมีความโดดเด่นหลายด้าน และไม่ได้ด้อยเรื่องความรู้ความสามารถ แต่ยังมีจุดอ่อนอันดับแรกในเรื่องของภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาทางการของอาเซียน ซึ่งต้องพัฒนาอีกมาก

นอกจากนี้ เราต้องหันมาให้ความสนใจกับประเทศเพื่อนบ้านอาเซียนด้วยกันเองมากขึ้น ว่าตอนนี้เขาทำอะไรกัน มีพัฒนาการในเรื่องใด มีความแข็งแกร่งและมีจุดอ่อนในเรื่องไหน เพราะเมื่อรวมตัวกันเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 ประเทศในอาเซียนจะมีการติดต่อกันมากขึ้น

ขณะที่องค์กรต่างๆ ในไทย ก็ต้องพัฒนาความรู้และติดตามข่าวสารข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียนในสาขาที่เกี่ยวกับตนเอง เพื่อให้สามารถรับมือกับคู่แข่งจากอีก 9 ประเทศให้ได้ จะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับ

คนไทยและประเทศไทยอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จึงอยากให้มองว่าปี 2558 ที่อาเซียนจะก้าวสู่การเป็นประชาคม ไม่ได้ถือเป็นจุดสิ้นสุดของอาเซียน แต่เป็นอีกก้าวหนึ่งที่สำคัญของอาเซียน และเราจำเป็นต้องเสริมสร้างการรวมตัวในเสาหลักทั้ง 3 เสาอย่างต่อเนื่องต่อไป

“ประชาคมอาเซียน” เป็นเป้าหมายของการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองและขีดความสามารถการแข่งขันของอาเซียนในเวทีระหว่างประเทศในทุกด้าน รวมถึงความสามารถในการรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ในระดับโลกที่ส่งผลกระทบมาถึงภูมิภาคอาเซียน เช่น ภาวะโลกร้อน การก่อการร้าย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การเป็นประชาคมอาเซียน คือการทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนเป็น “ครอบครัวเดียวกัน” ที่มีความแข็งแกร่งและมีภูมิคุ้มกันที่ดี โดยสมาชิกในครอบครัวมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดี ปลอดภัย และสามารถทำมาค้าขายได้อย่างสะดวกมากยิ่งขึ้น

แรงผลักดันสำคัญที่ทำให้ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียนตกลงกันที่จัดตั้งประชาคมอาเซียนอันถือเป็นการปรับปรุงตัวครั้งใหญ่และวางรากฐานของการพัฒนาของอาเซียน คือสภาพแวดล้อมระหว่างประเทศที่เปลี่ยนแปลงไปทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ที่ทำให้อาเซียนต้องเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ เช่น โรคระบาด อาชญากรรมข้ามชาติภัยพิบัติธรรมชาติ และปัญหาสิ่งแวดล้อม ภาวะโลกร้อน และความเสี่ยงที่อาเซียนอาจจะไม่สามารถแข่งขันทางเศรษฐกิจได้กับประเทศอื่นๆ โดยเฉพาะจีนและอินเดียซึ่งมีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด

ประเทศอาเซียน มีสมาชิกทั้งหมด 10 ประเทศ ได้แก่

1. บรูไนดารุสซาลาม (Brunei Darussalam)
2. ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia)
3. สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) (The Lao People's Democratic Republic of Lao PDR)
4. ประเทศมาเลเซีย (Malaysia)
5. สาธารณรัฐฟิลิปปินส์ (Republic of the Philippines)
6. สาธารณรัฐสิงคโปร์ (The Republic of Singapore)
7. ประเทศอินโดนีเซีย (Indonesia)
8. สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (The Socialist Republic of Vietnam)
9. สหภาพพม่า (Union of Myanmar)
10. ประเทศไทย (Kingdom of Thailand)

การจัดการศึกษาก็เป็นอีกเรื่องที่สำคัญหนึ่งในระดับอาเซียน ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน ในยุคปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ทำให้มีการแข่งขันทางความรู้ เศรษฐกิจ และสังคมสูงขึ้น โดยเฉพาะในปี 2558 (ค.ศ. 2015) ที่ประเทศในกลุ่มอาเซียนจะรวมตัวกันเป็นหนึ่งเดียว ภายใต้การใช้กฎบัตรอาเซียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้คนประเทศในการรับมือความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นอย่างมีสติและรู้เท่าทันสถานการณ์ กระบวนการจัดการศึกษาที่สมบูรณ์ควรประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วนจัดกิจกรรมที่มุ่งเน้นการฝึกการพัฒนาสู่ประชาคมอาเซียน

ไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกอาเซียนที่มีกำหนดจะรวมตัวเป็นประชาคมเดียวกันในปี 2558 ซึ่งจะเอื้อให้เศรษฐกิจของสมาชิกอาเซียน

ทั้ง 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ เวียดนาม และไทย มีความเป็นปึกแผ่นมากขึ้น มีความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุนสังคมและประชากร ในอาเซียนมากขึ้น โดยผ่านกลไกการเปิดเสรี 5 ด้าน ได้แก่ การเปิดเสรีการค้าสินค้า การเปิดเสรีการลงทุน การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือ การเคลื่อนย้ายเงินทุนเสรียิ่งขึ้น และการเปิดเสรีการค้าบริการคนไทย ทุกกลุ่มอาชีพควรจะเรียนรู้เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับสถานะตลาดที่จะเปลี่ยนแปลงทั้งในแง่การตั้งรับการแข่งขันที่จะทวีความเข้มข้นมากขึ้น เพื่อรักษาส่วนแบ่งในตลาด รวมทั้งในแง่การมองหาช่องทางธุรกิจที่มีแนวโน้มเปิดกว้างมากขึ้น และที่สำคัญจะมีการเปลี่ยนแปลงผู้ประกอบการอาชีพ ให้มีความเสรีภาพมากขึ้นโดยจะเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2558 ในเบื้องต้นได้ทำข้อตกลงร่วมกันแล้ว 7+1 สาขา คือ วิศวกรรม (Engineering Services) พยาบาล (Nursing Services) สถาปัตยกรรม (Architectural Services) การสำรวจ (Surveying Qualifications) แพทย์ (Medical Practitioners) ทันตแพทย์ (Dental Practitioners) และบัญชี (Accountancy Services) ได้เพิ่มอาชีพที่ 8 คือ "บุคลากรวิชาชีพทางการท่องเที่ยวและบริการ (Tourism and services)

อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations : ASEAN) ก่อตั้งขึ้นโดย ภูมิภาคกรุงเทพฯ ซึ่งได้ลงนามกันที่วังสราญรมย์ เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2510 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีต่อกันระหว่าง ประเทศในภูมิภาคดำรงไว้ซึ่งสันติภาพ เสถียรภาพ และความมั่นคง ทางการเมืองสร้างสรรค์ความเจริญทางด้านเศรษฐกิจ การพัฒนาทาง

สังคมและวัฒนธรรมการกินดีอยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาคและผลประโยชน์ร่วมกันของประเทศสมาชิก

How do you live in ASEAN? คุณจะวิถีชีวิตอย่างไรในเวทีอาเซียน

คำตอบคือคุณต้องเตรียมตัวคุณเองให้รู้จักอาเซียนให้ดีพอและพร้อมก้าวอย่างสุวิถีความเป็นอาเซียนด้วยตัวคุณเอง ดังนั้นการรู้จักข้อมูลเกี่ยวกับอาเซียนโดยเฉพาะภาษาใน 10 ประเทศ ยิ่งจะทำให้คุณมีโอกาสดี ๆ มากกว่าคนอื่นๆ รวมทั้งภาษาอังกฤษที่ถือว่าเป็นภาษาราชการของประเทศประชาคมอาเซียน

คุณสามารถเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้สู่ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ด้วยหนังสือเล่มนี้ซึ่งจะคอยเป็นเพื่อนร่วมเดินสู่ประตูโลกแห่งอาเซียน

WE ARE ASEAN. WE LOVE ASEAN. WE LIVE AND GROW TOGETHER.

สุทัศน์-ศิริทรัพย์ สังคะพันธ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. ประวัติความเป็นมาของประชาคมอาเซียน (ASEAN HISTORY)	15
2. หลักการของประชาคมอาเซียน (ASEAN PRINCIPLES)	25
3. ประเทศสมาชิกประชาคมอาเซียน (ASEAN MEMBERS)	39
4. กฎบัตรอาเซียน : ธรรมนูญอาเซียน (ASEAN CHARTER)	241
5. ภาษาอาเซียน (ASEAN LANGUAGES)	273
6. อาเซียน +3 +6 และ 8 อาชีพอิสระ (ASEAN PLUS THREE, SIX AND 8 FREE JOBS)	339
7. เลขาธิการอาเซียน (ASEAN SECRETARY)	381
8. 10 จุดแข็งใน 10 ประเทศอาเซียน (ASEAN STRENGTH)	397
9. ทดสอบความรู้อาเซียน (ASEAN QUIZ)	409
10. ภาษาอังกฤษภาษาราชการอาเซียน (ENGLISH TOWARDS ASEAN)	455

مآل سلا رادي ن وړې

Ινδόνησιά

KUMUSTA

Mingalar Par

Salamat Siang

Sabaidee

THE ASEAN WAY

Raise our flag high, sky high. Embrace the pride in our heart
ASEAN we are bonded as one. Looking out to the world.

For peace, our goal from the very start And prosperity to last.
We dare to dream we care to share. Together for ASEAN
we dare to dream, we care to share for it's the way of ASEAN

Xin Chao

Salamat Datang

Ni Hao

Shuo Sa Dai

Sabaidee

Salamat Datang

مَالِسْ لَارَادِي نَوْرَبْ

Ινδόνησια

KUMUSTA

Mingalar Par

บทที่ 1

ประวัติศาสตร์ความเป็นมา
ของประชาคมอาเซียน
(ASEAN HISTORY)

Salamat Datang
Sawadee

Shue Sa Dai

Salamat Data

ประวัติการก่อตั้ง

อาเซียนหรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (The Association of Southeast Asian Nations : ASEAN) เป็นองค์การที่เก่าแก่และก่อตั้งขึ้นมาในยุคที่ประเทศต่างๆ ในภูมิภาคไม่มีความมั่นใจว่าเมื่อดุลอำนาจในภูมิภาคเปลี่ยนแปลง โดยมหาอำนาจเก่าจากยุโรปคืออังกฤษและฝรั่งเศสถอนตัวออกจากภูมิภาค ซึ่งสะท้อนให้เห็นได้จากการที่บทบาทของซีโต้ หรือองค์การสนธิสัญญาเพื่อการป้องกันร่วมกันแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เสื่อมถอยลง และประเทศที่ปกครองโดยระบอบเผด็จการคอมมิวนิสต์ประสบชัยชนะในอินโดจีน ซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศในภูมิภาคดังกล่าว

อาเซียนก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 อันเป็นผลจากการประชุมที่กรุงเทพฯ โดยสมาชิกก่อตั้งของสมาคมฯ มี 5 ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย ได้ลงนามในปฏิญญากรุงเทพแสดงเจตนารมณ์ที่จะร่วมกันและจำนวนสมาชิกจะคงอยู่เท่านี้มาอีก 17 ปี ในวันที่ 8 มกราคม 2527 บรูไน ดารุสซาลัม จึงเข้าร่วมเป็นสมาชิกประเทศที่ 6 และจากนั้นเวียดนามได้เข้าเป็นสมาชิกเมื่อ 28 กรกฎาคม 2538 ลาวและพม่าเมื่อ 23 กรกฎาคม 2540 กัมพูชาเมื่อ 30 เมษายน 2542 รวม 10 ประเทศ ปัจจุบันอาเซียนมีประชากรรวม 503 ล้านคน มีดินแดนรวมกัน 4.5 ล้านตารางกิโลเมตร มีผลิตภัณฑ์มวลรวมมูลค่า 737 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีมูลค่าการค้ารวม 720 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ

เมื่อแรกนั้นประเทศสมาชิกก่อตั้งแสดงเจตนารมณ์ว่ามีความประสงค์ให้อาเซียนเป็นเวทีความร่วมมือเพื่อส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาค และเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกันในเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน

ด้านเศรษฐกิจ แต่ในข้อเท็จจริงแล้วอาเซียนมีการดำเนินการเพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจน้อยมาก จนกระทั่ง 10 ปีให้หลังคือในปี 2520 จึงได้เริ่มมีการดำเนินการจริงจังตามเจตนารมณ์ของการก่อตั้งอาเซียนโดยรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียนได้ประชุมกันที่กรุงมะนิลา และบรรลุข้อตกลงเป็นครั้งแรกที่จะเจรจาลดภาษีศุลกากรเป็นรายสินค้า ซึ่งแม้ว่าจะดูเป็นการเคลื่อนไหวที่ช้ามากสำหรับการที่จะเปิดประเทศรองรับการค้าเสรี แต่ข้อตกลงดังกล่าวเป็นผลมาจากการประนีประนอมระหว่างประเทศที่มีความก้าวหน้าทางด้านอุตสาหกรรมกับประเทศที่อุตสาหกรรมยังล่าหลัง ซึ่งฝ่ายหลังนี้อินโดนีเซีย ซึ่งเป็นสมาชิกที่มีประชากร 120 ล้านคนตกอยู่ในฐานะดังกล่าวด้วย แต่พัฒนาการของอาเซียนดังกล่าวก็ยังไม่ถือว่าเป็นการเคลื่อนไหวที่มีนัยสำคัญ จนกระทั่งเข้าสู่ศตวรรษใหม่ ในเดือนตุลาคม 2546 ในการประชุมระดับผู้นำอาเซียนที่เมืองบาหลีประเทศอินโดนีเซียได้มีการประกาศเจตนารมณ์ที่จะจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจ ความมั่นคง สังคมและวัฒนธรรมอาเซียนขึ้น ซึ่งได้นับการสนับสนุนจากประชาคมโลกทั่วไปโดยเฉพาะสหภาพยุโรป ซึ่งมีประสบการณ์ในการบูรณาการประเทศต่างๆ เข้าด้วยกันมาก่อน

โครงสร้างและกลไกการดำเนินงาน

นโยบายการดำเนินงานของอาเซียนจะเป็นผลจากการประชุมหารือในระดับหัวหน้ารัฐบาล ระดับรัฐมนตรี และเจ้าหน้าที่อาวุโสอาเซียน การประชุมสุดยอดเป็นการประชุมในระดับสูงสุดเพื่อกำหนดแนวนโยบายในภาพรวม และเป็นโอกาสที่ประเทศสมาชิกจะได้ร่วมกันประกาศเป้าหมายและแผนงานของอาเซียนในระยะยาว โดยการจัดทำเอกสารในรูปแบบ

ของแผนปฏิบัติการ (Action Plan) แถลงการณ์ร่วม (Joint Declaration) ปฏิญญา (Declaration) ความตกลง (Agreement) หรืออนุสัญญา (Convention) เช่น Hanoi Declaration, Hanoi Plan of Action และ ASEAN Convention on Counter Terrorism เป็นต้น ส่วนการประชุมในระดับรัฐมนตรีและเจ้าหน้าที่อาวุโสจะเป็นการประชุมเพื่อพิจารณาทั้งนโยบายในภาพรวม และนโยบายเฉพาะด้าน โดยหารือในรายละเอียดมากขึ้น

หน่วยงานที่ทำหน้าที่ประสานงานและติดตามผลการดำเนินงานของอาเซียน

1. สำนักเลขาธิการอาเซียน หรือ ASEAN Secretariat ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย เป็นศูนย์กลางในการติดต่อระหว่างประเทศสมาชิก สำนักเลขาธิการอาเซียนได้จัดตั้งขึ้นตามข้อตกลงที่ลงนามโดยรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนในระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 1 ในปี 2519 เพื่อทำหน้าที่ประสานงานและดำเนินงานตามโครงการและกิจกรรมต่างๆ ของสมาคมอาเซียน และเป็นศูนย์กลางในการติดต่อระหว่างสมาคมอาเซียน คณะกรรมการ ตลอดจนสถาบันต่างๆ และรัฐบาลของประเทศสมาชิก

โดยมีเลขาธิการอาเซียน (ASEAN Secretary-General) เป็นหัวหน้าสำนักงาน ผู้ดำรงตำแหน่งคนปัจจุบันคนไทย คือ นายเลเลื่องมิ่ง ซึ่งมีวาระดำรงตำแหน่ง 5 ปี (ค.ศ. 2013-2017)

สำนักเลขาธิการอาเซียนตั้งอยู่ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย โดยมีหัวหน้าสำนักงานเรียกว่า “เลขาธิการอาเซียน” เป็นหน่วยงานในกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิก ซึ่งแต่ละประเทศได้จัดตั้งขึ้น

เพื่อทำหน้าที่รับผิดชอบ ประสานงานเกี่ยวกับอาเซียนในประเทศนั้นๆ และติดตามผลของการดำเนินกิจกรรม/ความร่วมมือต่างๆ สำหรับประเทศไทยนั้น ได้มีการจัดตั้งกรมอาเซียนให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการปฏิบัติงานด้านอาเซียนดังกล่าว

สำนักงานเลขาธิการอาเซียน

2. สำนักงานอาเซียนแห่งชาติ หรือ ASEAN National Secretariat เป็นหน่วยงานระดับกรมในกระทรวงการต่างประเทศของประเทศไทย มีหน้าที่ประสานกิจการอาเซียนในประเทศนั้นๆ และติดตามผลการดำเนินงาน สำหรับประเทศไทยหน่วยงานที่รับผิดชอบ คือ กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ

สัญลักษณ์อาเซียน

สมาคมอาเซียนปัจจุบันประกอบด้วยประเทศสมาชิกในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 10 ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย เวียดนาม

สัญลักษณ์อาเซียนเป็นรวงข้าวสีเหลือง 10 มัด หมายถึง การที่ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 10 ประเทศ รวมกันเพื่อมิตรภาพ

และความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่ในพื้นที่วงกลมสีแดง ขอบสีขาวและ
 น้ำเงินซึ่งแสดงถึงความเป็นเอกภาพ มีตัวอักษรคำว่า “asean” สีน้ำเงินอยู่
 ใต้ภาพอันแสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะทำงานร่วมกัน เพื่อความมั่นคง สันติภาพ
 เอกภาพ และความก้าวหน้าของประเทศสมาชิกอาเซียน สีทั้งหมดที่ปรากฏ
 ในสัญลักษณ์ของอาเซียนเป็นสีสำคัญ ที่ปรากฏในธงชาติของแต่ละประเทศ
 สมาชิกอาเซียน โดย สีน้ำเงิน หมายถึง สันติภาพและความมั่นคง สีแดง
 หมายถึง ความกล้าหาญและความก้าวหน้า สีขาว หมายถึง ความบริสุทธิ์
 และสีเหลือง หมายถึง ความเจริญรุ่งเรือง

เพลง The ASEAN WAY

Raise our flag high, sky high. Embrace the pride in our heart
 ASEAN we are bonded as one. Looking out to the world.
 For peace, our goal from the very start And prosperity to last.
 We dare to dream we care to share. Together for ASEAN
 we dare to dream, we care to share for it's the way of ASEAN

แปล

ชูธงเราให้สูงสุดฟ้า	โอบเอาความภาคภูมิใจไว้ในใจเรา
อาเซียนเราผูกพันเป็นหนึ่ง	มองมุ่งไปยังโลกกว้าง
สันติภาพ คือเป้าหมายแรกเริ่ม	ความเจริญ คือปลายทางสุดท้าย
เรากล้าฝัน	และใส่ใจต่อการแบ่งปัน
ร่วมกันเพื่ออาเซียน	เรากล้าฝัน
และใส่ใจต่อการแบ่งปัน	นี่คือวิถีอาเซียน

เนื้อร้องภาษาไทยอย่างเป็นทางการว่า

พลีลู่ลม โบกสะบัด	ใต้หมู่ธงปลิวไสว
สัญญาณแห่งสัญญาณทางใจ	วันที่เรามาพบกับ
อาเซียนเป็นหนึ่งในสิ่งที่เราปรารถนา	เราพร้อมเดินทางไปทางนั้น
หล่อหลอมจิตใจ	ให้เป็นหนึ่งเดียว
อาเซียนยึดเหนี่ยวสัมพันธ์	ให้สังคมนี้
มีแต่แบ่งปัน	เศรษฐกิจมั่นคงก้าวไกล

ซึ่งเนื้อเพลงได้สะท้อนความสำคัญตามเสาหลักของประชาคมอาเซียนทั้ง 3 เสาหลักคือ ประชาคมความมั่นคงอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน และประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน

โดยเพลงนี้มาจากการจัดประกวดให้เป็นไปตามกฎบัตรอาเซียนบทที่ 40 ซึ่งระบุให้อาเซียนมีเพลงประจำอาเซียน สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้จึงได้มอบหมายให้ประเทศไทยเป็นผู้ดำเนินการจัดการประกวดเพลงประจำอาเซียน โดยที่ประชุมประเทศสมาชิกอาเซียนได้เห็นชอบให้กำหนดรูปแบบการแข่งขันเป็น open competition ทั้งนี้อาเซียนได้มอบหมายให้สำนักเลขาธิการอาเซียนในแต่ละประเทศกลั่นกรองคุณสมบัติเบื้องต้น และจัดส่งให้ประเทศไทยภายในเดือนกันยายน พ.ศ. 2551

โดยมีกรรมการจากประเทศสมาชิกอาเซียนประเทศละ 1 คน ซึ่งคณะกรรมการการประกวดได้คัดเลือกเพลงจำนวน 10 เพลงให้เข้ารอบสุดท้าย จากผลงานที่ส่งเข้าประกวดทั้งหมด 99 เพลง และได้ดำเนินการประกวดรอบตัดสิน เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2551 โดยคณะผู้ตัดสินประกอบด้วยกรรมการจากอาเซียน 10 คนในรอบแรก และจากประเทศนอก

อาเซียนอีก 3 คน ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน และประเทศออสเตรเลีย โดยที่ประชุมมีมติเป็นเอกฉันท์เลือกเพลง “The ASEAN Way” (ดิอาเซียนเวย์) ของประเทศไทย ซึ่งประพันธ์โดยกิตติคุณ สดประเสริฐ (ทำนองและเรียบเรียง) สำเภา ไตรอุดม (ทำนอง) และพะยอม วลัยพัชรา (เนื้อร้อง) ให้เป็นเพลงประจำอาเซียน ซึ่งถือเป็นความภาคภูมิใจของประเทศไทยได้รับเกียรติสูงสุดนี้

مآل سلا رادي ن وړې

Ινδόνησιά

KUMUSTA

Mingalar Par

Salamat Siang

Sabaidee

THE ASEAN WAY

Raise our flag high, sky high. Embrace the pride in our heart
ASEAN we are bonded as one. Looking out to the world.

For peace, our goal from the very start And prosperity to last.
We dare to dream we care to share. Together for ASEAN
we dare to dream, we care to share for it's the way of ASEAN

Xin Chao

Salamat Datang

Ni Hao

Shuo Sa Dai

Sabaidee

Salamat Datang

مالس لارادي نورب

Ινδόνησιά

KUMUSTA

Mingalar Par

บทที่ 2

หลักการ ของประชาคมอาเซียน (ASEAN PRINCIPLES)

Salamat Datang
Sawadee

Shue Sa Dai

Salamat Data

วัตถุประสงค์ของอาเซียน (ASEAN)

วัตถุประสงค์หลัก

ปฏิญญากรุงเทพฯ ได้ระบุวัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน ได้แก่

1. ส่งเสริมความร่วมมือและความช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีวิทยาศาสตร์ และการบริหาร
2. ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงส่วนภูมิภาค
3. เสริมสร้างความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจพัฒนาการทางวัฒนธรรมในภูมิภาค
4. ส่งเสริมให้ประชาชนในอาเซียนมีความเป็นอยู่และคุณภาพชีวิตที่ดี
5. ให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในรูปของการฝึกอบรมและการวิจัย และส่งเสริมการศึกษาด้านเอเชียตะวันออกเฉียงใต้
6. เพิ่มประสิทธิภาพของการเกษตรและอุตสาหกรรม การขยายการค้า ตลอดจนการปรับปรุงการขนส่งและการคมนาคม
7. เสริมสร้างความร่วมมืออาเซียนกับประเทศภายนอก องค์การความร่วมมือแห่งภูมิภาคอื่นๆ และองค์การระหว่างประเทศ

ตลอดระยะเวลากว่า 40 ปี ที่มีการก่อตั้งอาเซียนถือว่าได้ประสบความสำเร็จจนเป็นที่ยอมรับจากหลายฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองและความมั่นคงด้านเศรษฐกิจและการพัฒนาด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งประเทศไทยได้รับประโยชน์อย่างมากจากความร่วมมือต่างๆ ของอาเซียน ไม่ว่าจะเป็นประโยชน์จากการที่ภูมิภาคเป็นเสถียรภาพและสันติภาพอันเป็นผลจากการรอบความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจความร่วมมือด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งถ้าหากไม่มีความ

ร่วมมือเหล่านี้แล้วคงเป็นการยากที่จะพัฒนาประเทศได้โดยลำพัง

หลักการพื้นฐานของความร่วมมืออาเซียน

ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศได้ยอมรับในการปฏิบัติตามหลักการพื้นฐาน ในการดำเนินงานในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกัน อันปรากฏอยู่ในกฎบัตรอาเซียนซึ่งเป็นกฎหมายสูงสุดของอาเซียนที่เพิ่งมีผลบังคับใช้เมื่อกลางเดือนธันวาคม 2551 และสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation in Southeast Asia หรือ TAC) ซึ่งประกอบด้วย

- การเคารพซึ่งกันและกันในเอกราช อธิปไตยความเท่าเทียม บูรณาการแห่งดินแดน และเอกลักษณ์ประจำชาติของทุกชาติ
- สิทธิของทุกรัฐในการดำรงอยู่โดยปราศจากการแทรกแซงการโค่นล้มอธิปไตย หรือการบีบบังคับจากภายนอก
- หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน
- ระงับความแตกต่างหรือข้อพิพาทโดยสันติวิธี
- การไม่ใช้การขู่บังคับหรือการใช้กำลัง
- ความร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพระหว่างประเทศสมาชิก

นอกจากหลักการข้างต้นแล้ว ตั้งแต่อดีตจนถึงช่วงก่อนที่กฎบัตรอาเซียนมีผลบังคับใช้ อาเซียนยึดถือหลักการฉันทามติเป็นพื้นฐานของกระบวนการตัดสินใจและกำหนดนโยบายมาโดยตลอด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การที่อาเซียนจะตกลงกันดำเนินการใดๆ ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหมดทั้งสิบประเทศ จะต้องเห็นชอบกับข้อตกลงนั้นๆ ก่อน

การที่อาเซียนยึดมั่นในหลัก ‘ฉันทามติ’ และ ‘การไม่แทรกแซง

กิจการภายในซึ่งกันและกัน’ หรือที่ผู้สังเกตการณ์อาเซียนเรียกว่า ‘วิถีทางของอาเซียน’ (ASEAN’s Way) ในทางหนึ่งนั้น ก็ถือเป็นผลดีเพราะเป็นปัจจัยที่ทำให้ประเทศสมาชิกอาเซียนซึ่งมีความแตกต่างกันเป็นอย่างมากในเรื่องระบบการเมือง วัฒนธรรมและฐานะทางเศรษฐกิจ มีความ ‘สะดวกใจ’ ในการเข้าร่วมเป็นสมาชิก และดำเนินความร่วมมือในกรอบอาเซียน แต่ในอีกทางหนึ่ง “ฉันทามติและการไม่แทรกแซงกิจการภายในซึ่งกันและกัน” ก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ในหลายโอกาสว่า เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้กระบวนการรวมตัวกันของอาเซียนเป็นไปอย่างล่าช้า รวมถึงทำให้อาเซียนขาดความน่าเชื่อถือ เนื่องจากถูกมองว่ากลไกที่มีอยู่ของอาเซียนล้มเหลวในการจัดการกับปัญหาของอาเซียนเองที่เกิดขึ้นในประเทศสมาชิกใดประเทศสมาชิกหนึ่งได้ อย่างไรก็ดี การยึดถือฉันทามติในกระบวนการตัดสินใจของอาเซียน ได้เริ่มมีความยืดหยุ่นมากขึ้นหลังจากที่กฎบัตรอาเซียน มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 15 ธันวาคม 2551 เนื่องจากกฎบัตรอาเซียนได้เปิดช่องให้ผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียน พิจารณาหาข้อยุติในเรื่องที่ประเทศสมาชิกไม่มีฉันทามติได้

กลไกบริหารของอาเซียน

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้อาเซียนพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว คือ กลไกการบริหารของอาเซียนที่ช่วยผลักดันให้กิจกรรมของอาเซียนดำเนินไปอย่างเป็นผล กลไกที่สำคัญ ได้แก่

1. การประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) เป็นการประชุมระดับหัวหน้ารัฐบาล และเป็นกลไกบริหารสูงสุดของอาเซียนในการกำหนดนโยบาย และแนวทางการร่วมมือด้านการเมืองเศรษฐกิจและสังคมระหว่าง

กัน มีกำหนดการประชุมเป็นทางการทุกปี

2. การประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน (ASEAN Ministerial Meeting: AMM) เป็นการประชุมประจำปี เพื่อกำหนดแนวทางในระดับนโยบายและทบทวนข้อตัดสินใจต่างๆ เพื่อมอบนโยบายและโครงการให้คณะกรรมการที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ดำเนินการต่อไป

3. การประชุมรัฐมนตรีเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Ministers Meeting: AEM) เป็นการประชุมประจำปีของรัฐมนตรีที่ดูแลและรับผิดชอบด้านเศรษฐกิจของประเทศสมาชิกอาเซียน

4. การประชุมรัฐมนตรีเฉพาะด้านอื่นๆ (Other ASEAN Ministers Meeting) ซึ่งจัดให้มีขึ้นตามความจำเป็น และเพื่อเร่งรัดการทำงานของคณะกรรมการต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหารือเกี่ยวกับโครงการความร่วมมือด้านต่างๆ เช่น การเกษตรและป่าไม้ การศึกษาสังคมสงเคราะห์ พลังงาน กฎหมาย สาธารณสุข แรงงาน สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ขนส่ง โทรคมนาคม ฯลฯ

5. การประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโส (Senior Officials Meeting: SOM) โดยแยกเป็นเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านการเมือง เศรษฐกิจ และเฉพาะด้าน เช่น พัฒนาสังคมวัฒนธรรมและสนเทศ สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ยาเสพติด ฯลฯ

6. คณะกรรมการประจำอาเซียน (ASEAN Standing Committee: ASC) เป็นการประชุมระดับอธิบดีกรมอาเซียนของประเทศสมาชิกอาเซียน ทุก 2 เดือน เพื่อติดตามความคืบหน้า และแก้ไขปัญหาในโครงการความร่วมมือระหว่างกัน

7. สำนักเลขาธิการอาเซียน (ASEAN Secretariat) เป็นหน่วย

บริหารงานกลางของอาเซียน ตั้งอยู่ที่กรุงจาการ์ตา ประเทศอินโดนีเซีย โดยมีเลขาธิการอาเซียน ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากประเทศสมาชิกให้ดำรงตำแหน่งคราวละ 5 ปี เป็นหัวหน้าสำนักงาน และมีรองเลขาธิการอาเซียน 2 คน ดำรงตำแหน่งคราวละ 3 ปี

8. สำนักงานอาเซียนแห่งชาติ (ASEAN National Secretariat) คือ กรมอาเซียนในกระทรวงการต่างประเทศแต่ละประเทศสมาชิกเพื่อประสานงานกับส่วนราชการต่างๆ ภายในประเทศและกับประเทศสมาชิกอื่นในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ

กฎบัตรอาเซียน (ASEN Charter)

การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 13 ที่ประเทศสิงคโปร์ เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน 2550 ผู้นำอาเซียนได้ลงนามในกฎบัตรอาเซียน เป็นธรรมนูญอาเซียนที่จะไปวางกรอบกฎหมายและโครงสร้างองค์กรในการไปสู่เป้าหมายการหลอมรวมเป็นประชาคมอาเซียนในปี 2558 มีสาระสำคัญว่าด้วย

- เป้าหมายส่งเสริมสันติภาพ เสถียรภาพความสามารถการแข่งขัน กินดีอยู่ดี ความมั่นคง ความร่วมมือเศรษฐกิจ การเมืองวัฒนธรรม ฯลฯ
- บริบทที่เกี่ยวกับการศึกษา คือพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผ่านความร่วมมือที่ใกล้ชิดในด้านการศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต และในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อเสริมสร้างพลังประชาชนและความเข้มแข็งให้แก่ประชาคมอาเซียน
- สถานะบุคคล
- สมาชิกภาพ
- องค์กรของอาเซียน

- องค์การที่มีความสัมพันธ์อาเซียน
- เอกสิทธิ์และความคุ้มกันทางการทูต
- กระบวนการตัดสินใจ
- การระงับข้อพิพาท
- งบประมาณและการเงิน
- การบริหารงานและกระบวนการ
- อัตลักษณ์และสัญลักษณ์ของอาเซียน
- ความสัมพันธ์ภายนอก
- บทบัญญัติทั่วไปและบทบัญญัติสุดท้าย

กฎบัตรอาเซียนแยกตามเสาหลักที่สำคัญทั้ง 3 เสา อาจสรุปให้เห็นเป็นสังเขป ดังนี้

1. เสาหลักด้านการเมืองและความมั่นคงของภูมิภาคอาเซียน (ASEAN Political Security Community : APSC) เมื่อเป็นประชาคมอาเซียนแล้ว ได้แก่ สนับสนุนส่งเสริม สันติภาพ ความมั่นคง การปกครองแบบประชาธิปไตย การปกครองแบบธรรมาภิบาล การส่งเสริมให้บรรลุความเจริญร่วมกันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้ประชาคมเป็นภูมิภาคที่เปิดกว้าง มีพลวัตร และยืดหยุ่นได้ในการตั้งรับภาวะผันผวนของเศรษฐกิจ มีหลักประกันที่จะทำให้เกิดสันติสุขในอาเซียน

2. เสาหลักทางด้านเศรษฐกิจ (ASEAN Economic Community : AEC) มีการเน้นมุ่งพัฒนาให้เป็นตลาดร่วม (Single Market) และเป็นฐานการผลิตอันเดียวกัน (Single Production Base) ซึ่งจะต้องมีการไหลเวียนของสินค้า บริการ การลงทุนและแรงงานฝีมือทั่วทั้งภูมิภาคของประชาคม

อาเซียนมีเงินทุนไหลเวียนโดยเสรี และมีสถานะการพัฒนาทางเศรษฐกิจในหมู่สมาชิกประชาคมที่เท่าเทียมกันรวมทั้งเสริมสร้างเศรษฐกิจที่เจริญเติบโตอย่างมีเสถียรภาพด้านการเงิน การประสานในด้านนโยบายเศรษฐกิจระหว่างสมาชิกทั้ง 10 ประเทศ มีกฎระเบียบที่ดีด้านการเงิน ทรัพย์สินทางปัญญา นโยบายการแข่งขันทางการค้า และการคุ้มครองผู้บริโภคทั้งประชาคมโดยกำหนดจะให้เร่งพัฒนาพร้อมเป็น "ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน" ให้ได้เร็วขึ้นจากกำหนดเดิมในปี 2563 มาเป็นในปี 2558 แทน หรือเร็วขึ้นจากเดิมอีก 5 ปี

3. เสาหลักทางสังคมและวัฒนธรรมของประชาคมอาเซียน

(ASEAN Socio-cultural Community : ASCC) จะพุ่งเป้าไปที่การทำให้เห็นความสำคัญของประชากรในอาเซียน และเป็นสัมพันธภาพระหว่างประชากรของชาติหนึ่งไปสู่ประชากรของอีกชาติหนึ่ง รัฐสภาของ 10 ประเทศจะประสานร่วมมือกันในกิจกรรมต่างๆ สมาชิกของประชาสังคมของสมาชิกจะไปมาหาสู่กันแลกเปลี่ยนใกล้ชิดระหว่างบุคลากรด้านการศึกษา สถาบันต่างๆ และภาคธุรกิจภาคเอกชนในประเทศสมาชิก รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์ของบุคคลชั้นมัธยม มืออาชีพ ศิลปิน นักเขียนและสื่อสารมวลชนของทั้ง 10 ประเทศ

ลักษณะเด่นของกฎบัตรอาเซียนจะมีถ้อยคำที่ให้ความได้กว้างขวางยืดหยุ่น ทั้งในเชิงเป้าหมายและผลของการดำเนินการ อาเซียนมีวัฒนธรรมการตัดสินใจเช่นนี้ คือมีช่องให้ขยับขยายได้ ดีความได้

การขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนให้บรรลุทั้ง 3 เสาหลัก

ด้านการศึกษาเกี่ยวข้องกับประชาคมสังคมและวัฒนธรรมและ

ทุกฝ่ายเห็นพ้องต้องกันว่าการศึกษามีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนประชาคมอาเซียนให้บรรลุวิสัยทัศน์ ดังนั้นกลไกความร่วมมือด้านการศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นพื้นฐานในการนำอาเซียนบรรลุสู่ประชาคมทั้ง 3 เสาหลัก มีการดำเนินงานขององค์กรหลักของกระทรวงศึกษาธิการทั้ง 5 องค์กร รายละเอียดดังเอกสารแนบท้ายวาระการประชุม สรุปดังนี้

1. สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการเห็นความจำเป็นที่ทุกประเทศจะต้องมีการจัดทำแผนการศึกษา 5 ปีขึ้นมารองรับ

2. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษาจัดอบรมให้ความรู้เรื่องอาเซียนแก่ข้าราชการกระทรวงฯ สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีการจัดตั้งศูนย์ประสานงานสู่การจัดการอาชีวศึกษานานาชาติ เพื่อพัฒนาคนเชื่อมโยงประเทศเพื่อนบ้าน มีเครือข่าย 7 ศูนย์ตั้งอยู่ตามเขตพื้นที่ชายแดนไทย

3. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานให้จัดการเรียนรู้เรื่องอาเซียนในชั้น ป. 4 และบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นเพื่อสร้างความตระหนักเรื่องอาเซียนแก่เยาวชนไทย

4. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจัดทำวิจัย เรื่อง ยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยในการเตรียมความพร้อมสู่การเป็นประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 ผลที่ได้ คือ วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย ตัวชี้วัด ยุทธศาสตร์ กลยุทธ์มาตรการและโครงการรองรับ

5. หน่วยงานอื่นๆ

(1) กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ ดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดวิทยากร กิจกรรม จัดโครงการอาเซียนสัญจร จัดพิมพ์

หนังสือเอกสารเกี่ยวกับอาเซียนเผยแพร่

(2) คณะอนุกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในคณะกรรมการการศึกษา วุฒิสภาได้ประชุมพิจารณาและมีข้อเสนอที่เป็นรูปธรรมนำไปสู่การกำหนดนโยบายด้านการศึกษาสู่ประชาคมอาเซียนดังนี้

- พัฒนาระบบการศึกษาของประเทศไทยให้เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาเฉพาะด้าน เช่น กศน.เด็กพิการ การศึกษาทางไกล
- จัดทำ Road Map เพื่อเตรียมคนไทยสู่ประชาคมอาเซียน มีแผนงาน งบประมาณ หลักสูตร ทักษะภาษาอังกฤษเสริมภาษาในประเทศอาเซียน
- จัดตั้งชุมชนอาเซียนประกอบด้วย ผู้เรียน ผู้สอน ผู้ปกครอง และประชาชน ดำเนินชีวิตให้หลอมรวมความคิดอาเซียนเดียว รวมทั้งจัดตั้งศูนย์การศึกษาเพื่ออาเซียนทุกเขตตรวจราชการ เขตพื้นที่ จังหวัดอำเภอ
- พัฒนาเทคโนโลยีสื่อสารในองค์กรการศึกษา
- เปิดโอกาสให้ภาคเอกชนร่วมจัดการศึกษาสู่สังคมอาเซียน
- เตรียมพลเมืองไทยสู่ประชาคมอาเซียนเพื่อให้สามารถแข่งขันในเวทีประชาคมอาเซียนได้อย่างเข้มแข็ง ทั้งด้านภาคความรู้ เศรษฐศาสตร์ การผลิต การลงทุน การค้า การกระจายสินค้า การบริโภคสินค้าและบริการ
- แต่งตั้งผู้ช่วยทูตด้านการศึกษา

(3) สำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรีศึกษาแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ดำเนินการประสานความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกในด้านการศึกษาวัฒนธรรมและวิทยาศาสตร์ระดับภูมิภาค และผลักดันให้เกิดความร่วมมือในอาเซียนจัดทำคู่มือให้ความรู้เกี่ยวกับอาเซียน รวมทั้งศูนย์ภูมิภาคว่าด้วยการอุดมศึกษาเพื่อให้สามารถโอนย้ายหน่วยกิต และให้ทุนไปอบรม ศึกษา แลกเปลี่ยนตามข้อตกลงระหว่างประเทศสมาชิก

(4) สำนักเลขาธิการอาเซียน ร่วมกับองค์การเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของสหรัฐอเมริกา (USAID) ได้ประชุมปฏิบัติการเพื่อจัดทำแผนปฏิบัติการด้านการศึกษา 5 ปี ของอาเซียนเมื่อวันที่ 4-5 ตุลาคม 2553 ที่กรุงเทพฯ และคณะที่ปรึกษา ASEAN-US Technical Assistance and Training Facility ได้ยกร่างยุทธศาสตร์และข้อเสนอแนะในการดำเนินงานตามแผนการศึกษา 5 ปี ของอาเซียน 9 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

- 1) การสร้างความตระหนักเกี่ยวกับอาเซียน
- 2) การเข้าถึงการศึกษาขั้นพื้นฐานภายในปี 2558 โดยการจัดทำนโยบายและยุทธศาสตร์ของภูมิภาคการสนับสนุนกิจกรรมและเป้าหมายการศึกษาเพื่อปวงชนในอาเซียน
- 3) คุณภาพของมาตรฐานการเรียนรู้การสอนและการพัฒนาวิชาชีพครู
- 4) การเคลื่อนย้ายข้ามพรมแดนของนักเรียน ครู และบุคลากรทางการศึกษา
- 5) เครือข่ายและหุ้นส่วนภาคประชาชน
- 6) การเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยเฉพาะการอาชีวศึกษาและการพัฒนาฝีมือแรงงาน
- 7) ความเสมอภาคทางเพศ
- 8) การฝึกอบรมภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ ในภูมิภาค
- 9) การสนับสนุนการดำเนินงานอื่นๆ ของภาคส่วนที่เกี่ยวข้องกับด้านการศึกษา

การประชุมได้อภิปรายและจัดลำดับความสำคัญของยุทธศาสตร์ ดังนี้

- 1) การสร้างความตระหนักเกี่ยวกับอาเซียนวิธีการ เช่น การจัด

ทำคู่มืออาเซียนเพื่อสร้างความตระหนักและค่านิยมร่วมกัน การพัฒนาหลักสูตรอาเซียนศึกษา การพัฒนาครูและบุคลากร การจัดตั้งมุมอาเซียนในโรงเรียนการเฉลิมฉลองวันอาเซียน โครงการแลกเปลี่ยนการแข่งขันกีฬา

2) การให้ประชาชนทุกคนได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานภายในปี 2558

3) การพัฒนาคุณภาพของมาตรฐานการเรียนการสอนและการพัฒนาวิชาชีพครู

ทั้งนี้ขณะที่ปรึกษาจะนำข้อมูลที่ได้จากการประชุมแวงเวียนไปยังประเทศสมาชิกเพื่อรับข้อคิดเห็นข้อเสนอแนะ และกำหนดจัดประชุมพิจารณาร่างแผนปฏิบัติการด้านการศึกษา 5 ปีของอาเซียนอีกครั้งในวันที่ 21 พฤศจิกายน 2553 ก่อนนำเสนอต่อที่ประชุมเจ้าหน้าที่อาวุโสด้านการศึกษาของอาเซียนครั้งที่ 5 ในวันที่ 25 พฤศจิกายน 2553

ปฏิญญาชะอำ-หัวหินด้านการศึกษา

การประชุมสุดยอดอาเซียนครั้งที่ 15 ที่ชะอำ-หัวหิน ประเทศไทย เมื่อวันที่ 24 ตุลาคม 2552 ผู้นำอาเซียนได้ลงนามในแผนงานจัดตั้งประชาคมทั้ง 3 เสาหลัก พร้อมทั้งประกาศปฏิญญาวาด้วยแผนงานสำหรับประชาคมอาเซียน พ.ศ. 2552-2558 โดยยึดแผนการจัดตั้งประชาคม 3 ด้านในการดำเนินงานเพื่อบูรณาการเป็นประชาคมอาเซียนและประกาศปฏิญญาวาด้วยการเสริมสร้างความร่วมมือด้านการศึกษาเพื่อบรรลุประชาคมอาเซียนที่เอื้ออาทร และแบ่งปันให้การศึกษาเป็นเครื่องมือพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เพื่อการรวมตัวเป็นประชาคมอาเซียนที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลางและมีความรับผิดชอบทางสังคม

(1) ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน เน้น 3 เรื่อง คือการ

มีกฎเกณฑ์และค่านิยมร่วมกันสงบสุข และรับผิดชอบร่วมกันในการรักษาความมั่นคงรอบด้าน และการมีพลวัตรและปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอก

(2) ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เน้นการบรรลุวัตถุประสงค์ 4 ด้าน คือการเป็นตลาดและฐานการผลิตเดียว (การเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานฝีมืออย่างเสรี) สร้างขีดความสามารถการแข่งขัน เศรษฐกิจอาเซียน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค และการบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจโลก

(3) ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ครอบคลุมเรื่องเยาวชน การศึกษาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ สิทธิมนุษยชน สาธารณสุข วิทยาศาสตร์/เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อมสตรี แรงงาน ความยากจน สวัสดิการสังคม วัฒนธรรม/สารนิเทศ กิจการพลเรือนการตรวจคนเข้าเมือง กองสุกลยาเสพติด ภัยพิบัติ แนวคิดโดยสรุป คือ ทำนุบำรุงมนุษยทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของอาเซียน โดยยึดถือประชาชนเป็นศูนย์กลาง มียุทธศาสตร์สำคัญ 4 ด้าน

- การสร้างสังคมที่มีความเอื้ออาทรยกระดับคุณภาพชีวิต จัดการศึกษาทั่วถึง ขจัดปัญหาความยากจน ปัญหาเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ และคนพิการ
- การจัดการผลกระทบทางสังคมที่เกิดจากการรวมตัวทางเศรษฐกิจ
- การส่งเสริมสิ่งแวดล้อมให้มีความยั่งยืน
- การส่งเสริมอัตลักษณ์อาเซียน

مآل سلا رادي ن وړې

Ινδόνησιά

KUMUSTA

Mingalar Par

Salamat Siang

Sabaidee

THE ASEAN WAY

Raise our flag high, sky high. Embrace the pride in our heart
ASEAN we are bonded as one. Looking out to the world.

For peace, our goal from the very start And prosperity to last.
We dare to dream we care to share. Together for ASEAN
we dare to dream, we care to share for it's the way of ASEAN

Xin Chao

Salamat Datang

Ni Hao

Shuo Sa Dai

Sabaidee

Salamat Datang

مَالِسْ لَارَادِي نَوْرَبْ

Ινδόνησια

KUMUSTA

Mingalar Par

บทที่ 3

ประเทศสมาชิก ประชาคมอาเซียน

(ASEAN MEMBERS)

Salamat Datang

Sawadee

Shue Sa Dai

Salamat Data

ประเทศสมาชิกอาเซียน

1. บรูไน ดารุสซาลาม

Brunei Darussalam

ธงชาติบรูไน

"บรูไนดารุสซาลาม" (แปลว่า นครแห่งสันติสุข) ลักษณะของธงชาตินั้นเป็นธงสี่เหลี่ยมผืนผ้า พื้นสีเหลืองภายในมีแถบสีขาวและสีดำวางพาดตามแนวทแยงมุมจากมุมบนด้านคันธงไปยังมุมล่างด้านปลายธง โดยสีขาวอยู่บน สีดำอยู่ล่างกลางธงนั้นมีภาพตราแผ่นดินของบรูไน

- พื้นธงสีเหลือง หมายถึงกษัตริย์ (ธงประจำพระองค์ของสุลต่านแห่งบรูไนใช้ธงพื้นสีเหลือง)

- สีขาวและสีดำ หมายถึงมุขมนตรีของประเทศบรูไน

ตราแผ่นดินประเทศบรูไน

แผนที่ประเทศบรูไน

ชื่อทางการ

เนการาบรูไนดารุสซาลาม (Negara Brunei Darussalam แปลว่า ดินแดนแห่งความสุข)

ความหมายชื่อของประเทศ

บรูไน : อักษรยาวี : **دارالسلام بروني** อักษรโรมัน : Brunei Darussalam บรูไนดารุสซาลาม ความหมาย เป็นไปได้ว่ามาจากคำว่า Barunah ซึ่งเป็นภาษามลายูแปลว่าสุดยอดหรือเยี่ยมยอด หรือเป็นชื่อที่ถูกเปลี่ยนในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 14 อาจมาจากคำว่า varunai (**वरुण**) ที่มีความหมายว่า ชาวเรือทะเล ต่อมาก็กลายเป็นบรูไน ส่วนคำว่าเกาะบอร์เนียวก็มาจากสาเหตุของชื่อประเทศบรูไนเหมือนกัน (ประเทศบรูไนตั้งอยู่บนเกาะบอร์เนียว) ส่วนคำว่าดารุสซาลาม เป็นภาษาอาหรับหมายถึง ที่พำนักของสันติภาพ

คำขวัญ

น้อมรับใช้ตามแนวทางของพระเจ้าเสมอ (Always in service with God's guidance)

เพลงชาติ

อัลเลาะห์เปลิฮารากัน สุลต่าน

ภาษามลายู

Ya Allah lanjutkanlah Usia
Kebawah Duli Yang Maha Mulia
Adil berdaulat menaungi nusa
Memimpin rakyat kekal bahagia
Hidup sentosa Negara dan Sultan
Ilahi selamatkan Brunei
Darussalam

ภาษาอาหรับ

يا الله لنجوتكنله اوسيا
كباوه دولي يغ مها مليا
نوسا عاديلى بردولت مناوغي
ميمقين رعية ككل بهاگيا
هيدوڤ سنتوسا نگارا دان سلطان
بروني دارالسلام الهي سلامتكن

คำแปลเป็นภาษาไทย

ขอพระอัลเลาะห์ทรงอวยพรแด่พระองค์
จงทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน
จงทรงปกครองราชอาณาจักรโดยธรรมและความสง่างาม
และจงทรงนำปวงชนให้เป็นสุขอยู่ชั่วกาลนานเทอญ
ขอสันติภาพจงมีแด่ราชรัฐและองค์สุลต่าน
ขอพระผู้เป็นเจ้าของข้าได้ทรงพิทักษ์บรูไน นครแห่งสันติด้วยเถิด

ที่ตั้ง

ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเกาะบอร์เนียว (ละติจูดที่ 5 เหนือ เส้นศูนย์สูตร)

พื้นที่

5,765 ตารางกิโลเมตรโดยพื้นที่ร้อยละ 70 เป็นป่าไม้เขตร้อน

เมืองหลวง

บันดาร์เสรีเบกาวัน (Bandar Seri Begawan)

บันดาร์เสรีเบกาวัน (Bandar Seri Begawan)

(ที่มา : [HTTP://PICPOST.POSTJUNG.COM/109812.HTML](http://picpost.postjung.com/109812.html))

ประชากร

374,577 คน (ประมาณการ ปี 2550) ประกอบด้วยมาเลย์ 67% จีน 15% ชาวพื้นเมือง 6% อื่นๆ 12%

ภูมิประเทศ

พื้นที่ชายฝั่งสูงชันเป็นภูเขาทางทิศตะวันออก และเนินเขาต่ำทางทิศตะวันตก

ภูมิอากาศ

อากาศโดยทั่วไปค่อนข้างร้อนชื้น มีปริมาณฝนตกค่อนข้างมาก อุณหภูมิเฉลี่ย 28 องศาเซลเซียส

ภาษา

ภาษามลายู (Malay หรือ Bahasa Melayu) เป็นภาษาราชการรองลงมาเป็นภาษาอังกฤษและภาษาจีน

ศาสนา

ศาสนาประจำชาติคือศาสนาอิสลาม (67%) ศาสนาอื่นๆ ได้แก่ ศาสนาพุทธ (13%) ศาสนาคริสต์ (10%) และฮินดู

สัญลักษณ์ประจำชาติ

ดอกไม้ประจำชาติ

ดอก Simpor หรือ Dillenia (ดอกส้านชะวา)

ชุดประจำชาติ

ชุดประจำชาติของประเทศบรูไน

(ที่มา : [HTTP://ASEANCORNER.BLOGSPOT.COM](http://ASEANCORNER.BLOGSPOT.COM))

สำหรับชุดของผู้ชาย เรียกว่า Baju Melayu ส่วนชุดของผู้หญิง เรียกว่า BajuKurung คล้ายกับชุดประจำชาติของประเทศมาเลเซีย ผู้หญิงบรูไนจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันสดใส โดยมากมักจะเป็นเสื้อผ้าที่คลุมร่างกายตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ส่วนผู้ชายจะแต่งกายด้วยเสื้อแขนยาว ตัวเสื้อยาวถึงเข่า นุ่งกางเกงขายาวแล้วนุ่งโสร่ง

อาหารประจำชาติ

บรูไน-อัมบูต ต ยัต

(ที่มา : [HTTP://ASEANCORNER.BLOGSPOT.COM](http://ASEANCORNER.BLOGSPOT.COM))

มีลักษณะคล้ายข้าวต้มหรือโจ๊ก มีส่วนผสมของแป้งสาคุเป็นหลัก โดยทั่วไปจะรับประทานแทนข้าว โดยจะมีอาหารจานหลักและเครื่องเคียงอย่างน้อย 3 อย่าง วางอยู่โดยรอบ

ประวัติศาสตร์

บรูไนเป็นที่รู้จักและมีอำนาจมากในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 14 ถึงคริสต์ศตวรรษที่ 16 โดยมีอาณาเขตครอบคลุมส่วนใหญ่ของเกาะบอร์เนียว และส่วนหนึ่งของหมู่เกาะซูลู มีชื่อเสียงทางการค้า สินค้าส่งออกที่สำคัญในสมัยนั้น ได้แก่ การบูร พริกไทย และทองคำ

หลังจากนั้นบรูไนเสียดินแดนและเสื่อมอำนาจลงเนื่องจากสเปนและฮอลันดาได้แผ่อำนาจเข้ามา

จนถึงสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในปี พ.ศ. 2431 (ค.ศ. 1888) ด้วยความวิตกว่าจะต้องเสียดินแดนต่อไปอีก บรูไนจึงได้ยินยอมเข้าอยู่ภายใต้อารักขาของอังกฤษ และต่อมาในปี พ.ศ. 2449 (ค.ศ. 1906) บรูไนได้ลงนามในสนธิสัญญายินยอมอยู่เป็นรัฐในอารักขาของอังกฤษอย่างเต็มรูปแบบ

ในปี พ.ศ. 2472 (ค.ศ. 1929) บรูไนสำรวจพบน้ำมันและแก๊สธรรมชาติที่เมืองเซรีอา ทำให้บรูไนมีฐานะมั่งคั่งในเวลาต่อมา

ในปี พ.ศ. 2505 (ค.ศ. 1962) ได้มีการเลือกตั้ง ซึ่งพรรคประชาชนบอร์เนียว (Borneo People's Party) ได้รับชัยชนะอย่างท่วมท้น แต่ถูกกีดกันไม่ให้จัดตั้งรัฐบาล ต่อมาจึงได้ยึดอำนาจจากสุลต่าน แต่สุลต่านทรงได้รับความช่วยเหลือจากกองทหารกูรข่าที่อังกฤษส่งมาจากสิงคโปร์ หลังจากนั้นได้มีการประกาศภาวะฉุกเฉิน และต่ออายุทุกๆ 2 ปี เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

หลังจากที่อยู่ภายใต้อารักขาของอังกฤษมาถึง 95 ปี บรูไนก็ได้รับเอกราชเมื่อวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2527 (ค.ศ. 1984)

การเมืองการปกครอง

รัฐธรรมนูญปัจจุบันซึ่งแก้ไขล่าสุดเมื่อ 1 มกราคม พ.ศ. 2527 กำหนดให้สุลต่านทรงเป็นอธิปัตย์ คือเป็นทั้งประมุขนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม นายกรัฐมนตรีจะต้องเป็นชาวบรูไนเชื้อสายมาเลย์โดยกำเนิด และจะต้องเป็นมุสลิมนิกายสุหนี่ นอกจากนี้ บรูไนไม่มีสภาที่ได้รับเลือกจากประชาชน

นโยบายหลักของบรูไน ได้แก่การสร้างความเป็นปึกแผ่นภายในชาติ และดำรงความเป็นอิสระของประเทศ ทั้งนี้ บรูไนมีที่ตั้งที่ถูกโอบล้อมโดยมาเลเซีย และมีอินโดนีเซียซึ่งเป็นประเทศมุสลิมขนาดใหญ่อยู่ทางใต้ บรูไนมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับสิงคโปร์ เนื่องจากมีเงื่อนไขคล้ายคลึงกันหลายประการ อาทิ เป็นประเทศเล็ก และมีอาณาเขตติดกับประเทศมุสลิมขนาดใหญ่

นับจากการพยายามยึดอำนาจเมื่อปี พ.ศ. 2505 รัฐบาลได้ประกาศกฎอัยการศึกส่งผลให้ไม่มีการเลือกตั้ง รวมทั้งบทบาทพรรคการเมืองได้ถูกจำกัดอย่างมาก จนปัจจุบันพรรคการเมือง ได้แก่ Parti Perpaduan Kebangsaan Brunei (PPKB) และ Parti Keadilan Rakyat (PAKAR) ไม่มีบทบาทมากนัก เนื่องจากรัฐบาลควบคุมด้วยมาตรการต่างๆ อาทิ กฎหมายความมั่นคงภายในประเทศ (Internal Security Act (ISA)) ห้ามการชุมนุมทางการเมือง และสามารถถอดถอนการจดทะเบียนเป็นพรรคการเมืองได้ ตลอดจนห้ามข้าราชการ (ซึ่งมีเป็นจำนวนกว่าครึ่งของประชากรบรูไนทั้งหมด) เป็นสมาชิกพรรคการเมือง นอกจากนี้ รัฐบาลเห็น

ว่าพรรคการเมืองไม่มีความจำเป็น เนื่องจากประชาชนสามารถแสดงความคิดเห็นหรือขอความช่วยเหลือจากข้าราชการของสุลต่านได้อยู่แล้ว

เมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. 2547 ได้มีการจัดการประชุมของสภาเป็นครั้งแรก ตั้งแต่บรูไนประกาศเอกราช

สุลต่าน : สมเด็จพระราชาธิบดีฮัจญี ฮัสซานัล โบลเกียห์
มูอิซซัดดิน วัดเดาเลาะห์

การแบ่งเขตการปกครอง

บรูไน มี 4 เขตการปกครอง คือ 4 เขต

1. บรูไนและมูอารา
2. เบเลต
3. ตูตง
4. เตมบูรง

เศรษฐกิจ

ลักษณะเศรษฐกิจและทรัพยากร

บรูไนเป็นประเทศที่ร่ำรวยไปด้วยน้ำมันและก๊าซธรรมชาติซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำรายได้มาสู่ประเทศเป็นอันดับหนึ่ง แต่รัฐบาลบรูไนก็เริ่มตระหนักว่าประเทศชาติจะพึ่งพิงรายได้จากทรัพยากรทั้งสองอย่างเท่านี้ไม่ได้เสียแล้ว แต่ควรหันมาให้ความสนใจกับทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ที่ยังคงมีมากมาย เช่น ป่าไม้ แร่ธาตุ สัตว์น้ำ และพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์เหมาะแก่การเกษตร เพื่อเป็นการเร่งรัดการพัฒนา รูปแบบของการลงทุน สุลต่านบรูไนได้ทรงตั้งกระทรวงขึ้นมาใหม่คือกระทรวงอุตสาหกรรมและทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อทำหน้าที่ดูแลวางแผนและดำเนินงานด้านอุตสาหกรรมและการลงทุนโดยเฉพาะ โครงการอุตสาหกรรมที่ได้รับการสนับสนุนและเร่งรัดส่งเสริมเป็นพิเศษ ได้แก่ อุตสาหกรรมขนาดเล็ก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่สัมพันธ์กับภาคเกษตร ป่าไม้ และการประมง การดำเนินการช่วงแรกนั้น รัฐบาลมุ่งสนับสนุนโรงงานและอุตสาหกรรมขนาดเล็กในภูมิภาคที่สามารถป้อนผลผลิตให้กับผู้บริโภคในท้องถิ่นก่อนเป็นอันดับแรก แล้วจึงขยายไปสู่การผลิตเพื่อการส่งออกในระยะยาว รัฐบาลได้ตั้งความหวังว่าอุตสาหกรรมเหล่านี้จะเป็นแหล่งที่เข้ามาแทนที่อุตสาหกรรมน้ำมันที่อาจหมดไปในอนาคต โดยที่ประชาชนยังมีหลักประกันว่าจะมีงานทำ

บรูไนเป็นประเทศที่มั่งคั่งด้วยทรัพยากร ขณะนี้ยังมีประชกรน้อยมาก แต่บรูไนก็ไม่ได้หวังพึ่งพารายได้จากการขายน้ำมันเพียงอย่างเดียว ได้พยายามที่จะพัฒนาประเทศให้พึ่งพาตัวเองได้ อย่างไรก็ตามบรูไนเป็นประเทศที่มีค่าครองชีพสูงมากแห่งหนึ่งของโลก แต่รัฐบาลได้ให้สวัสดิการอย่างดีเลิศแก่ประชาชน อาทิ ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้ส่วนบุคคล ค่ารักษาพยาบาลฟรี การศึกษา รัฐให้เปล่าจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา นอกจากนี้ยังมีสวัสดิการแก่ข้าราชการของรัฐ อุตสาหกรรมสำคัญของประเทศ คือ น้ำมัน ส่วนพืชเกษตรที่สำคัญ ได้แก่ ข้าว ถั่ว

อุตสาหกรรม

บรูไนมีอุตสาหกรรมอื่น นอกเหนือจากอุตสาหกรรมน้ำมันอยู่บ้าง อาทิ การผลิตอาหาร และเครื่องมือเครื่องใช้ การผลิตเสื้อผ้าเพื่อส่งออก ไปยังกลุ่มประเทศในยุโรปและอเมริกา ทั้งนี้ รัฐบาลบรูไนมุ่งที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมด้านการแปรรูปอาหารและผลิตเครื่องดื่ม เสื้อผ้า และสิ่งทอ เครื่องเรือนจากไม้ วัสดุก่อสร้างที่ไม่ใช่โลหะ การผลิตแก้วเพื่อใช้ทำกระจก รถยนต์ อย่างไรก็ตาม บรูไนยังคงประสบกับอุปสรรคต่างๆ ในการพัฒนาอุตสาหกรรม อาทิ การขาดแคลนช่างฝีมือ และตลาดภายในประเทศที่มีขนาดเล็ก ประกอบกับบรูไนไม่มีแรงงานในประเทศเพียงพอ และต้องอาศัยแรงงานจากต่างประเทศเป็นหลัก

แนวโน้มการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

ปัจจุบัน บรูไนกำลังพยายามเปลี่ยนแปลงจากเศรษฐกิจที่พึ่งพาน้ำมันเป็นหลัก ไปสู่โครงสร้างเศรษฐกิจที่มีความหลากหลายมากขึ้น เนื่องจากการคาดการณ์ว่าปริมาณน้ำมันสำรองที่ยืนยันแล้ว (proven

reserve) ของบรูไนจะหมดลงในราวปี พ.ศ. 2558 ประกอบกับภาวะเศรษฐกิจถดถอยในเอเชีย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 ทำให้บรูไนเร่งปฏิรูปโครงสร้างทางเศรษฐกิจ และใช้มาตรการต่างๆ เพื่อสร้างความหลากหลายทางเศรษฐกิจ ได้แก่

1. จัดตั้งสภาที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจ นำโดยเจ้าชายโมฮาเหม็ด โบลเกียห์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของบรูไน) ซึ่งมีแนวทางส่งเสริมภาคเอกชน ให้มีบทบาทมากขึ้นในการส่งเสริมการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

2. ปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจ จากเดิมที่เน้นนโยบายให้สวัสดิการมาเป็นการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ และแปรรูปรัฐวิสาหกิจต่างๆ โดยให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมมากขึ้น ขยายฐานการจัดเก็บภาษี

3. ปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การลงทุนในต่างประเทศของ BIA โดยหันมาลงทุนในธุรกิจด้านใหม่ ๆ ซึ่งมีความเสี่ยงต่ำ เช่น การซื้อหุ้นในกลุ่มเทคโนโลยีสารสนเทศและโทรคมนาคม หรือธุรกิจสายการบินต่างๆ

4. แผนพัฒนาแห่งชาติฉบับที่ 8 (The Eighth National Development Plan : 8th NDP) ที่ดำเนินการระหว่างปี พ.ศ. 2544-2548 มีสาระสำคัญ ได้แก่ ตั้งเป้าอัตราการเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (จีดีพี - GDP) ที่ร้อยละ 5-6 โดยตั้งงบประมาณสำหรับการดำเนินตามแผนฯ ไว้ 7.3 พันล้านดอลลาร์บรูไน ซึ่งคาดว่าจะกลยุทธ์ทางการพัฒนาใหม่นี้จะช่วยให้รัฐบาลสร้างสมดุลของงบประมาณได้ดีขึ้น สามารถกำหนดมาตรการในการพัฒนา และฟื้นฟูเศรษฐกิจอย่างยั่งยืน สร้างความแข็งแกร่ง และการขยายตัวให้กับอุตสาหกรรมน้ำมันและแก๊ส รวมทั้งการพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องต่างๆ พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมและทรัพยากรมนุษย์ รวมทั้งอุตสาหกรรมขนาดเล็กและย่อม การขยายความร่วมมือระหว่างภาค

รัฐและเอกชน แปรรูปรัฐวิสาหกิจบางกิจการ และสร้างความแข็งแกร่งในระบบการเงินและการคลัง นอกจากนี้ รัฐบาลบรูไนยังยึดแนวคิดของวิธีการปกครองที่ดี (Good Governance) รวมทั้งเน้นการเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับภาคเอกชน

5. ส่งเสริมการลงทุนกับต่างประเทศ และมีมาตรการเปิดเสรีด้านการค้า และสร้างบรรยากาศที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุน ไม่เฉพาะแต่บริษัทในประเทศ แต่รวมถึงประเทศต่างๆ จากกลุ่มอาเซียน และนานาชาติ

6. พัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์บริการการค้าและการท่องเที่ยว (Service Hub for Trade and Tourism -SHuTT 2003 Vision) และเป็นตลาดการขนถ่ายสินค้าที่สำคัญของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นเป้าหมายประการหนึ่งของโครงการความร่วมมือของกลุ่ม Brunei Indonesia Malaysia Philippines-East ASEAN Growth Area (BIMP-EAGA)

7. สร้างความแข็งแกร่งทางการเงิน เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจและเอื้ออำนวยต่อโครงการพัฒนาเศรษฐกิจและสาธารณูปโภคพื้นฐาน นอกจากนี้ จากการที่บรูไนได้กำหนดแผนพัฒนาประเทศให้เป็นศูนย์กลางการเงินนานาชาติ (Brunei International Financial Center : BIFC) โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะยกระดับประเทศ ในด้านการบริการการเงินในระดับนานาชาติ กระจายความหลากหลายทางเศรษฐกิจ และสร้างงานให้กับประชาชน

สกุลเงิน

ดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar : BND)

ดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar) ประมาณ 1.84 ดอลลาร์บรูไน/ 1 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือประมาณ 24.8 บาท/1 ดอลลาร์บรูไน (เงินดอลลาร์บรูไนมีมูลค่าเท่ากับเงินดอลลาร์สิงคโปร์และสามารถใช้แทนกันได้)

ดอลลาร์บรูไน (Brunei Dollar) ประมาณ 1.84 ดอลลาร์บรูไน/ 1 ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือประมาณ 24.8 บาท/1 ดอลลาร์บรูไน (เงินดอลลาร์บรูไนมีมูลค่าเท่ากับเงินดอลลาร์สิงคโปร์และสามารถใช้แทนกันได้) สกุลเงินบรูไนดารุสซาลาม คือ สกุลเงินริงกิต เหมือนมาเลเซีย แต่เรียกว่า ดอลลาร์บรูไน ในอัตรา 1 5 10 50 100 500 1,000 ดอลลาร์

ระบบการศึกษา

ประเทศบรูไนดารุสซาลามไม่มีการศึกษาภาคบังคับ แต่การศึกษาเป็นสากลและจัดให้ฟรีสำหรับประชาชนทั่วไป การศึกษาแบ่งออกเป็นระดับก่อนประถมศึกษา 1 ปี ระดับประถมศึกษา 6 ปี ระดับมัธยมศึกษา 7-8 ปี ซึ่งแบ่งเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 2-3 ปี และระดับเตรียมอุดมศึกษา 2 ปี และระดับมหาวิทยาลัย 3-4 ปี

ระดับก่อนประถมศึกษา

เด็กทุกคนต้องเข้าศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษา 1 ปีเมื่ออายุ 5 ปี หลังจากนั้นจึงเข้าศึกษาในระดับประถมศึกษา

ระดับประถมศึกษา

การศึกษาระดับประถมศึกษาแบ่งออกเป็นสองระดับคือ ระดับประถมต้น 3 ปี และประถมปลาย 2-3 ปี หลังจากจบการศึกษาระดับประถมศึกษา 6 ปีนักเรียนจะต้องเข้ารับการทดสอบข้อสอบกลาง (PCE : Primary Certificate of Examination) ซึ่งการศึกษาในระดับนี้มีจุดประสงค์เพื่อ

ปูพื้นฐานด้านการเขียนการอ่าน และการคำนวณให้นักเรียนเพื่อจะได้นำความรู้เหล่านี้ไปใช้ในการพัฒนาตนเอง

ระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษารวมใช้เวลา 7-8 ปี (มัธยมศึกษา 1-5 และเตรียมอุดมศึกษา 2 ปี)

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีระยะเวลา 3 ปี หลังมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วนักเรียนจะต้องทดสอบ BJCE (Brunei Junior Certificate of Education) จึงสามารถเรียนต่อระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเลือกเรียนวิชาด้านช่างและเทคนิคพื้นฐานที่สถาบันการศึกษาทางเทคนิคและอาชีวศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

มีระยะเวลา 2-3 ปี นักเรียนจะเลือกเรียนสายศิลป์ สายวิทย์ หรือสายอาชีพ ตามแต่ผลการสอบ BJCE หลักจากเรียนจบระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแล้ว (ระดับ 5) เด็กต้องสอบข้อสอบ Brunei-Cambridge General Certificate of Education : BCGCE “O” level หรือสำเร็จการศึกษา ระดับ 6 เด็กต้องสอบข้อสอบ Brunei-Cambridge General Certificate of Education : BCGCE “A” level แล้วจึงจะมีสิทธิ์เรียนต่อระดับเตรียมอุดมศึกษา

ระดับเตรียมอุดมศึกษา

มีระยะเวลา 2 ปี

ระดับปริญญาตรี

การศึกษาระดับปริญญาตรีจะจัดให้กับเด็กที่มีผลการศึกษาคดี มีศักยภาพในการศึกษาต่อได้ หรือศึกษาในสาขาที่เป็นความต้องการของประเทศ ซึ่งมีทั้งมหาวิทยาลัย สถาบันอาชีววะ และเทคนิคต่างๆ วิทยาลัยต่างๆ

โรงเรียนเอกชน (Non-Government Schools)

โรงเรียนเอกชนมีบทบาทในการช่วยแบ่งเบาภาระการจัดการศึกษาของรัฐบาล โดยโรงเรียนเอกชนที่ขึ้นทะเบียนกับกระทรวงศึกษาธิการมี 5 ประเภทได้แก่ โรงเรียนภาคบังคับตามปกติ (ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษา) โรงเรียนกวดวิชา โรงเรียนสอนคอมพิวเตอร์ โรงเรียนสอนดนตรี โรงเรียนสอนตัดเสื้อ

การศึกษาและการฝึกหัดด้านอาชีววะและเทคนิค

กรมการศึกษาด้านเทคนิค (Department of Technical Education – DTE) เป็นผู้รับผิดชอบดูแลการจัดการศึกษา และการฝึกหัดด้านอาชีววะและเทคนิค (Technical and Vocational Education and Training) และโปรแกรมเกี่ยวกับการศึกษาต่อ (Continuing Education-CE)

ระบบการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2528 กำหนดให้ใช้ภาษาอังกฤษและภาษามลายูในการสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงประถมศึกษาปีที่ 3 ครูจะสอนทุกวิชาด้วยภาษามลายู ยกเว้นวิชาภาษาอังกฤษซึ่งใช้ภาษาอังกฤษในการสอนสำหรับระดับประถมศึกษาปีที่ 4 ขึ้นไป โรงเรียนจะใช้ทั้งภาษามลายูและภาษาอังกฤษในการสอน โดยภาษามลายูใช้สำหรับสอนวิชาเกี่ยวกับมาเลย์ ความรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม พลศึกษา ศิลปะและการช่าง และวิชาหน้าที่พลเมือง ส่วนภาษาอังกฤษใช้ในการสอนวิชาวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์

ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ และภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ปรัชญาทางการศึกษา

ปรัชญาด้านการศึกษาตั้งอยู่บนพื้นฐานของปรัชญาประจำชาติของราชวงศ์อิสลาม ซึ่งมีการผนวกองค์ประกอบสำคัญสองประการเข้าด้วยกัน ได้แก่ Naqli (ซึ่งยึดหลักคำสอนอันศักดิ์สิทธิ์แห่งคัมภีร์อัลกุรอาน และฮาดิธ) และ Aqli (ซึ่งยึดหลักเหตุและผล)

วิสัยทัศน์ทางการศึกษา

เพื่อทำให้คนบรูไนให้มีชีวิตที่สมบูรณ์ และมีความสุข

พันธกิจ

กระทรวงศึกษาธิการปรารถนาที่จะให้การศึกษาแก่ประชาชนชาวบรูไน โดยการดำเนินการและการปรับปรุงระบบการศึกษาให้มีคุณภาพ เอกลักษณ์ และมีความสมดุลเพื่อสร้างคนที่สมบูรณ์ และมีคุณค่าทั้งต่อศาสนา ประเทศชาติ และเผ่าพันธุ์

นโยบายการศึกษา

- จัดระบบการศึกษาของชาติโดยเน้นความสำคัญของภาษามาเลย์ในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติที่เป็นทางการและใช้ภาษาอื่นๆ ในการสอน เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาอาหรับ
- จัดให้มีการศึกษา 12 ปี แก่นักเรียนทุกคน
- จัดหลักสูตรแบบบูรณาการซึ่งเหมาะสมและสอดคล้องกับข้อสอบของแต่ละระดับการศึกษา
- จัดให้มีการสอนอิสลามศึกษาไว้ในหลักสูตรการเรียนการสอนในโรงเรียน

- จัดให้มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการสอนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทางการสื่อสาร เพื่อให้นักเรียนมีความรู้และมีทักษะที่สำคัญและจำเป็นสำหรับโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว
- จัดกิจกรรมหลักสูตรแกน (เน้นวิชาบังคับ) ที่สอดคล้องกับปรัชญาการศึกษาแห่งชาติไว้ในโปรแกรมการพัฒนาตนเอง
- เปิดโอกาสทางการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้แก่ผู้ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมและมีประสบการณ์ และมีความต้องการที่จะเรียนต่อในระดับดังกล่าว
- จัดเตรียมอุปกรณ์และโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของชาติ
- พัฒนาขีดความสามารถด้านสติปัญญา จิตใจ อารมณ์ สังคม และร่างกายของแต่ละบุคคลเพื่อเป็นรากฐานที่สำคัญสำหรับพัฒนาสังคม

2. กัมพูชา Cambodia

ธงชาติกัมพูชา

มีลักษณะเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า กว้าง 2 ส่วน ยาว 3 ส่วน ผืนธงแบ่งตามแนวยาวเป็น 3 ริ้ว โดยริ้วกลางนั้นเป็นพื้นสีแดง กว้าง 2 ส่วน มีรูป

ปราสาทหินนครวัดสามยอดสี่ขาวอยู่ตรงกลางริ้วที่อยู่ด้านนอกทั้งสองด้าน
นั้นกว้างรั้วละ 1 ส่วน

พื้นสีน้ำเงิน ความหมายของสัญลักษณ์ในธงนั้นสะท้อนถึง 3 สถาบัน
หลักของประเทศดังปรากฏในคำขวัญประจำชาติว่า "ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์"

ตราแผ่นดินกัมพูชา

แผนที่ประเทศกัมพูชา

ชื่อทางการ

ราชอาณาจักรกัมพูชา (Kingdom of Cambodia)

กัมพูชา: ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា เปรียะ เรียเจียนาจักร กัมปุเจีย

ความหมายชื่อประเทศ

ความหมาย ชื่อประเทศมาจากภาษาเขมรโบราณ คำว่า Kambuja (Kambujadesa : កម្ពុជឌេស : "ดินแดนแห่ง Kambuja")

คำขวัญ

ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ (ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์)

ปริวรรต	คำอ่าน	ถ่ายเสียงด้วยอักษรโรมัน
บทที่ 1		
สมพวกเทพฎา	โซม ปวก เทปดา	Som pouk tepda
รทสามหากสตรเียง	ร็อกซา โมฮา-กสัด เียง	rak sa moha khsath yeung
โอยบานรุงเรือง	ออยบาน รุงเรือง	Oy ben roun roeung
โถยชัยมงคลสิริสวัสดิ์	ดอยเจียมงกอลซเรี่ยซัว-ชโดย	doy chey monkol srey soursdey
เียงขุญพระองค์	เียงคญมเปรียะออง	Yeung Khnom preah ang
สุมชรกโรมมลบ	โซมชรกโรรม-มลูป	som chrok Krom molup
พระบารมี	เปรียะบา-รอ-เมย	preah Baromey
ไนพระนรบดี	เนี้ยเปรียะ นรอบะเดี้ย	Ney preah Noropdey
วงสทสตราแกลสาง	วง กะซัตราแคลซาง	vong Khsattra del sang
บุราสาทม	เปรียะซาตทม	preah sat thmr
ครปคร่งแญนขุแมร์	กรป กร่งแดน คะแมร์	Kroup Kraung dèn Khmer
บุราณถึงถกานา	โบราน ทะเกิง ทะกานา	borann thkoeung thkann.

บทที่ 2		
ปราสาทสีลา กบ่างกนดาลไพร ควรอโยสรไม นีกุลยสัสกัฒนิทานคร ขาติขุแมรภูญม คงวงสเนาลอ รึงปึงขัทร เยิงสงขมิพร ภัพพรงสณาง รบสกมพูชา มหารภูฏเกิดมาน ยูรงแวงเหียฯ	ปราสาท เซลา ก้อมบางกอนดาลเปรีย กวอ-ออย-ซรมัย นีกดอล-ยวซชอกโมฮา-โนโกร์ เจียตคะแมร์ดอจทมอร์ กง วง โนว ละออ รึง ปึง จ้อมฮอร์ เยิง ขาง คิม โปร พอป เปรง ซ้อมนาง ระเบอ กัมพูเจีย มาฮาร์คอตเกิด เมียน ยู-ออง-แวงเฮียฯ	Prasath séla kombang kan dal prey Kuor oy srmay noeuk dl yuos sak Moha Nokor Cheat Khmer dauch Thmar kong vong ny lar rung peung chom hor. Yeung sang Khim por pheap preng samnang robuos Kampuchea. Moha rth koeut mien you ang veanh hey.
บทที่ 3		
ครูปวตอาราม ฏาตสุรัสัทธรรม สุตโรญอณร รุกคุณพุทธศาสนา จูรเยิงชวนก เชือซากเสมาะสมัคร ตามแบบภูนตา คงเตเทพภู นึงช่วยโจรมชเรง ผคตผคัง บุรโยชนอโย ภูลบุรเทศขแมร์ ขามทานครฯ	กรป วัดอาราม ลือตโสซอบเทือร์ โซตดอยอ้อมนอ ร้อมลิกกุนปตชาชนา โจเยิงเจียเนียก เจือเจียกซะเมาะซะมัก ตามแบบโดนตา กงเตเตวดา นึงจวยโจรมแจรง-พกต-พก อง ปรายออดอย ดอล-ประเต-คะแมร์ เจีย-โมฮาโนโกร์ฯ	Kroup vath aram lu tè so sap thoeur Sot doy am no rom lik koun poth sasna Chol yeung chea neak thioeur thiak smos smak tam bep donnta Kong tè thévoda nùng chuoy chrom chrèng phkot phkang pra yoch oy Dol prateah Khmer chea Moha Nokor.

เพลงชาตินครราช

คำแปล

ขอพวกเทวดา รักษามหากษัตริย์เรา
ให้รับรู้เรื่อง โดยชัยมงคลศรีสวัสดิ
เหล่าข้าพระองค์ ขอพำนักใต้ร่มพระบารมี
ในพระนรบดี วงศ์กษัตราซึ่งสร้างปราสาทหิน
ครอบครองแดนเขมร บุราณเลื่องลือ ฯ
ปราสาทศิลา ซ่อนอยู่ท่ามกลางไพร
ควรคำนึงหวนให้ นึกถึงยศศักดิ์มหานคร
ชาติเขมรดุจหิน ดำรงวงศ์ละออยนัยัตถาวร
เราหวังซึ่งพร บุญวาสนาแต่กาลก่อนของกัมพูชา
มหารัฐเกิดมี ช้านานมาแล้ว ฯ
ครบวัดอาราม ยินแต่ศัพทสำเนียงเสียงธรรม
สวดโดยยินดี รำลึกคุณพุทธศาสนา
จงเราเป็นผู้เชื่อ แน่ในใจจริงตามแบบยายตา
คงแต่เทวดา จะช่วยคำจูนบำรุงประโยชน์ให้
แต่ประเทศเขมร เป็นมหานคร ฯ

ที่ตั้ง

กัมพูชาตั้งอยู่กลางภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีพรมแดนทิศเหนือติดกับประเทศไทย (จังหวัดอุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ และบุรีรัมย์) และลาว (แขวงอัตตะปือ และจำปาสัก) ทิศตะวันออกติดประเทศเวียดนาม (จังหวัดกอนทุมเปลงูชาลายดัก ลักส่องแบ่เตย นินลองอาน

ด่งท้าปอันซาง และเกียงซาง) ทิศตะวันตกติดประเทศไทย (จังหวัดสระแก้ว จันทบุรีและตราด) และทิศใต้ติดอ่าวไทย

พื้นที่

ขนาดกว้าง 500 กิโลเมตร ยาว 450 กิโลเมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 181,035 ตารางกิโลเมตร หรือมีขนาดประมาณ 1 ใน 3 ของประเทศไทย เส้นเขตแดนโดยรอบประเทศยาวประมาณ 2,000 กิโลเมตร โดยมีเส้นเขตแดนติดต่อกับประเทศไทยยาว 798 กิโลเมตร

เมืองหลวง

กรุงพนมเปญ (Phnom Penh)

กรุงพนมเปญ (Phnom Penh)

(ที่มา : [HTTP://PICPOST.POSTJUNG.COM/109812.HTML](http://picpost.postjung.com/109812.html))